

Recensie de Volkskrant ★★★★★ A story of displacement

De symboliek spat af van 'A Story of Displacement', waarin migratie een sterke, woordeloze invulling krijgt

Cellist Alfian Emir Adytia versterkt de rusteloosheid van de dansvoorstelling door driftig te krassen, tokkelen en schuren. Met elektronica maakt hij een gure soundscape.

'A Story of Displacement' door Panama Pictures.Bron Teis Albers

Alleen maar scheve vlakken, hoe houd je je daarop staande. Het decor in *A Story of Displacement* is, zoals vaak bij de beeldende dansacrobatiek van Panama Pictures uit Den Bosch, allesbepalend voor de bewegingsruimte van de performers. Twee kliffen hellen over richting elkaar, boven een kolkende schuimlaag in de diepte.

Het zestal performers, gehuld in de dikke puffers van buitenslapers, lijkt rechts gestrand. Ze willen verder maar glijden terug. Ze hellen over de rand, grijpen elkaars voeten, hangen aan een enkel, elleboog of nek. Soms geven ze elkaar een opkontje, soms concurreren ze elkaar weg op die smalle rotspunt. Je hoort een trein of vrachtwagen vertrekken.

Deze mensen willen hier niet zijn, maar kunnen nauwelijks voor- of achteruit. Totdat er één een sprong waagt. Iemand valt, een ander vormt een rugbrug, een derde een schommel. Er volgen grote stappen, wijde sprongen. Maar ook vertraagde verdwijningen. Armen glijden weg, handen worden ternauwernood vastgegrepen. De symboliek spat ervan af. Choreograaf Pia Meuthen, vorig jaar genomineerd voor een Zwaan, geeft het

uitgeholde begrip migratie een sterke, woordeloze invulling, zonder op een concreet verhaal terug te vallen.

Cellist Alfian Emir Adytia – de enige met een rechte vloer onder zijn voeten – versterkt de rusteloosheid door driftig te krassen, tokkelen en schuren. Met elektronica bouwt hij de fraaie muziekcompositie van Davide Bellotta en Strijbos & Van Rijswijk uit tot een gure soundscape; het blikkerige geluid stuwt het bikkelen van de individuen.

Totdat het licht in deze harde, scheve wereld warmer wordt en de veerkracht ook letterlijk meer ruimte krijgt. Rompen trillen na, schouders beuken door maar de onderlinge zorg en kwetsbare afhankelijkheid brengen rust in alle drift. Al vraag je je af of ze ooit veilig aankomen.